

mig, at hele dette Spørgsmaal om det fore-
 liggende Lovforslag kommer ind paa ganske
 nye Baner. — Der er endnu et Punkt, som
 jeg vil gjøre opmærksom paa, og som ogsaa
 vedrører den mere kirkelige Side af Sagen.
 Der er jo nemlig det Mærkelige, at Loven
 af 7de April 1876 er en Lov om den offent-
 lige Fred paa Folketjens Helligdage. Alt-
 saa det, som Loven, af 7de April 1876 til-
 sigter, er at bringe Ro og Orden tilstede,
 mens Gudstjenesten og Alt, hvad dertil hører,
 holdes. Men det forekommer mig rigtig nok,
 at det første Skridt, som der maatte være
 at gjøre, naar man skulde give Love paa
 det Omraade, maatte være dette at give alle
 Folketjens Medlemmer Mulighed for, at de
 kunde komme til at overvære Gudstjenesten,
 thi dette — og det maa jeg bede de ærede
 Medlemmer betænke — at give en Lov, som
 sikrer Folketjens Gudstjenestes Fred og saa
 paa den anden Side finde sig i Tilstande,
 som gjøre det fuldstændig eller dog mange
 Gange ganske umuligt for en meget stor Del
 af Folketjens Medlemmer at overvære
 Folketjens Gudstjeneste, forekommer mig
 virkelig høist besynderligt. Det Rigtige fore-
 kommer mig vilde være først at skaffe en
 Fridag for alle Folketjens Medlemmer, og
 havde man først skaffet en Fridag for disse,
 saa blev det næsten ganske nødvendigt at ud-
 strække denne Fridag ogsaa til dem, som ikke
 være Medlemmer af Folketjens. Men det
 forekommer mig, at Folketjens Medlemmer
 have en folketirkelig og kirkeretlig Fordring
 paa at faae en Fridag, for at det kan blive
 muligt for dem Alle at overvære Folketjens
 Gudstjeneste. Havde man først skaffet dem
 det, kunde man bagefter frvide til at give en
 Lov, for at Roen og Freden under Guds-
 tjenesten ikke skulde blive forstyrret. Min
 personlige Mening er nu den, at sik man det
 Første, sik man først sikret alle Folketjens
 Medlemmer en Fridag, behøvede man vir-
 kelig aldeles ikke at give nogensomhelst Lov
 om det Andet, der er nemlig ikke et Menneste
 her i Landet, der tænker paa at forstyrre
 den offentlige Gudstjeneste. Det er altsaa
 den kirkelige og kirkeretlige Side af dette
 Spørgsmaal, hvor jeg gjentagende maa
 gjøre Ministeren opmærksom paa, at jeg
 egentlig kun har forholdt mig refererende
 og spørgende. Jeg tager nemlig denne Re-
 servation, at det ikke har været min Me-
 ning at udtale min egen Anskuelse, men kun
 at tale paa de Kredses og de Mænds Begne,
 som have havt Leilighed til offentlig at ud-
 tale sig om dette Spørgsmaal. Men ogsaa
 fra et rent borgerligt Standpunkt forekom-
 mer det mig, at der ikke kan være Noget i
 Veien for, at Ministeren kan gaa ind paa

dette Lovforslag, der er forelagt af det ærede
 Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (F.
 Holm). Det er jo, som allerede bemærket,
 at ærede foregaaende Talere, blevet meget
 betydeligt indskrænket, idet de Virksomheder
 ere tagne ud af Forslaget, som man mente,
 det kunde have særlig praktiske Banfælgeligheds-
 der at Lovgive om. Men jeg skal dernæst
 gjøre opmærksom paa Lovforslagets § 3.
 Ifølge § 3 kan jo vedkommende Politimy-
 ndighed og vedkommende Kommunalbestyrelse
 dispensere fra Loven, naar det anses for at
 være nødvendigt. Nu vil den ærede Mini-
 ster muligvis sige — og det kan ogsaa godt
 være, at andre ærede Medlemmer muligvis
 ville sige det — at det er en mislig Sag
 at give en Lov, som der saaledes kan gives
 en hel Mængde Dispensationer fra. Jeg
 skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at det
 er Noget, som ikke saa sjældent finder Sted.
 Jeg skal henvise til en Lov, som udkom i
 Fjor, og netop under Justitsministeriets Au-
 spicier, nemlig den, som angaar Foranstalt-
 ninger til Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved
 Brug af Maskiner. Der staar i denne Lovs
 § 21, 3die Stykke: „Foraauidt Lovens
 Gjennemførelse frembyder særlige Hindrin-
 ger for enkelte Fabrikers eller Arbeidsvirk-
 somheders Vedkommende, kan dog Justits-
 ministeriet tilstede, at enten Lovens samtlige
 Bestemmelser eller enkelte af disse først senere
 træde i Kraft med Hensyn til saadanne Fa-
 brikker eller Arbeidsvirkksomheder.“ Vi have
 altsaa her en Lov, som er udkommen under
 Justitsministeriet, og hvor der er taget saa-
 danne Forbehold, at Ministeriet faktisk er i
 Stand til for mange Tilfældes Vedkommende
 fuldstændig at sætte Loven ud af Kraft.
 Det samme Princip er her udtalt i § 3, og
 jeg mener, at der ikke kan være nogen over-
 dreven Betænkelse ved at sætte en saadan
 Indskrænkning ind i en Lov, som faar saa
 stor Betydning og saa stor Virkning allige-
 vel. For det Første maatte man gaa ud
 fra, at Politimesteren og Kommunalbesty-
 relsen vilde være saa fornuftige, at de ikke
 dispenserede, uden at der virkelig var Grund
 dertil, og for det Andet vil selve den Om-
 stændighed, at der er en Lov, som paabyder,
 at der skal være Fridag i disse Virksomhe-
 der, bevirke, at den offentlige Mening mere
 og mere kommer ind paa dette Spørgsmaal
 og gjør sig fortrølig med, at det er Noget,
 det skal være, og er man først bleven enig
 om det, vil det ogsaa vise sig, at mangfol-
 dige af de Indvendinger, der komme baade
 fra den ene og den anden Side, ville vise
 sig næsten ganske overflødige. Grunden,
 hvorfor det ogsaa for mig er lidt misligt at
 gaa ind paa Ministerens Forslag, er, som